

TRACY BROGAN

Něco
jako
láskaa

motto román

Něco jako láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Tracy Brogan

Něco jako láska – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

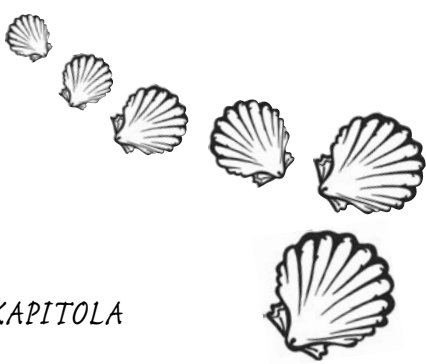
TRACY BROGAN

Něco
jako
láskas

Praha 2018

Přeložila Lucie Libovická

*Mému báječnému manželovi,
který vždycky věřil, že to dokážu,
i když já jsem si tím nebyla tak jistá.
A mým krásným dcerám,
které říkají, že by chtěly být přesně jako já.
Doufám, že jen žertují.*

PRVNÍ KAPITOLA

Můj manžel měl neskonalý talent dostat se do kalhotek roztodivných ženštin, a tak pro mě nebylo žádné překvapení, když jsem ho na večírku jeho firmy načapala s rukou pod sukní uhihňané bujné rudovlásky, která se pod vlivem jeho ruční práce pohybovala v nezaměnitelném rytmu. Nebo že se mu na přezce opasku houpalo jmelí, i když právě nebyly Vánoce. Najednou, po osmi letech, kdy jsem si lámala hlavu, jestli jsem paranoidní, nebo jestli je má intuice správná, jsem konečně dostala jasnou odpověď: Richard mě podvádí, a to už si dál nemohu nechat líbit.

Nejspíš jsem ho měla opustit dávno, jenže jsem do něj byla slepě zamilovaná, a navíc má matka razila názor, že rozvod je nevkusný, i když sama měla jeden za sebou. Možná se obávala, že si moc nepolepším. Podle svého vlastního názoru jsem už ale hůř dopadnout nemohla.

A tak přesně za jeden rok, šest dní a čtrnáct hodin jsme se Richard a já podepsali na tečkované čáře rozvodového formuláře a naše manželství se rozpustilo jako sůl v margaritě a zanechalo po sobě nepříjemnou pachut', jako něco, co se zpočátku jevilo sladce, ale postupně na jazyku zhořklo.

Podrobnosti našeho nechutného rozvodu se okamžitě staly chutným soustem pro místní glenvillský tisk.

Richard byl totiž v Glenville věhlasným občanem a tamní plátky soutěžily, který vymyslí pro večerní vydání nejšťavnatější titulky. Díky své práci – byl moderátorem zpráv na Channel Seven – se stal jakousi místní kvazicelebritou a díky tomu získal řadu pochlebovačů, kteří se postavili na jeho stranu. Já jsem naopak dostala jedním vrzem nálepkou zlatokopky, zoufalé manželky, kterou zajímají jen jeho peníze. Kromě mě si už zjevně nikdo nepamatoval na událost s onou rozkochanou rudovláškou, a tak jsem se jednoduše stala vyvrhelem, ničemnicí, která je lapena uvnitř reality show svého vlastního života. Takže když mi zavolala teta Dody a pozvala děti a mě, abychom strávily léto u ní v malém přístavním městečku Bell Harbor v Michiganu, nedokázala jsem odmítnout.

„Potřebuješ si pořádně vyčistit hlavu, Sadie,“ lákala mě Dody do telefonu. „Je na čase zbavit se Richardovy hnusný karmy a dostat ji ze sebe.“

Ani trochu jsem se netěšila na její věčné nesmysly, jako je vykládání tarotových karet či věštění budoucnosti podle andělského krystalu, ale zoufale jsem potřebovala vypadnout. Někam zmizet, dát si pohov. A Dodyin růžový domek z překládaných prken, posazený vysoko na kopci nad Michiganským jezerem, byl k tomu jako stvořený. Tam si budu moct odpočinout, restartovat se a popřemýšlet o tom, co budu dělat se svým životem příštích padesát let. Jasně, za padesát let už budu nejspíš dávno mrtvá, ale svůj osud neponechám náhodě, náhody nesnáším.

Řídila jsem SUV úzkými, jilmy lemovanými ulicemi Bell Harboru. Stáhla jsem okénko a zhluboka se nadechla. Ve vzduchu se mísila vůně horkého písku

a opalovacího oleje s vůní šeríků, a to mi připomnělo bezstarostná léta, kdy jsem se ještě nestarala o škodlivost UV záření nebo toxiny v jezeře. Cvrkot cikád téměř přehlušoval zvuk vln šplouchajících na nedaleký břeh.

To byla obrovská změna od horkého vzduchu chvějícího se nad rozpáleným asfaltem bojovně naladěných ulic v Glenville. Bell Harbor jako by zamrzl v okamžiku, který už jinde na světě neexistoval, nedotčen skandály za svými hranicemi. Jako začarovaná Brigadoon, pohádková vesnička kdesi ve Skotsku, která ožívá jen jednou za sto let. Až na to, že v Bell Harboru se lidé nedávají spontánně do zpěvu a tance jako v onom muzikálu. Anebo možná ano, ale já si toho nikdy nevšimla.

Jela jsem dál, mýjela jsem světlé domy s dlouhými bílými verandami, na nichž visely americké vlajky. Po chodníku souběžně se mnou pelášil vypelichaný žlutý pes s červeným šátkem na krku a vysoko švihal ocasem, jako by si chtěl dodat na důležitosti. A pak se za poslední zatáčkou objevila Dodyina předzahrádka. Jako v zahradnictví při výprodeji, kytky byly všude, pravé i umělé, z hedvábí či plastu, některé už dost vybledlé. Mezi přerostlými rododendrony se tísnila koupátka pro ptáky, železné lavičky a záhadné kamenné sochy andělů a trpaslíků. Srdce se mi nečekaně zatetelilo.

„Páni! To je harampádí!“ zalapala po dechu má dcera Paige. Bylo jí šest let a měla zvláštní schopnost konstatovat, co bylo nabíledni.

„Jsou tam skřeti,“ dodal čtyřletý Jordan. „Jeden, dva, tři, čtyři...“

„To jsou trpaslíci, ty blbečku. A neříkej skřeti, protože to je neslušné.“

„Šíkat mi blbečku je taky neslušné, ty pitomá.“

„Tak dost, vy dva. Neříká se ani blbečku, ani pitomá,“ napomenula jsem je.

Mé děti strávily valnou část jízdy z Glenville, trvající skoro dvě hodiny, vášnivou debatou o takových nesmyslech, jako jestli je skřítek větší než zoubková víla, jestli mají všechny žirafy stejný počet skvrn a jestli má, cituji, „mošská víla dílu mezi nohama“. Jordan prostě svého otce nezapřel a musel se hádat, i když o nic nešlo. Už jsem byla z toho jejich překřikování celá otupělá.

Zaparkovala jsem u Dody na příjezdové cestě a vytáhla klíčky ze zapalování. Paige rozrazila dveře na své straně a vystřelila ze zadního sedadla jako popcorn, s Jordanem v patách. Děti přeskákaly zaplevelené květinové záhony, vletěly do hustého porostu a začaly se honit kolem soch.

„Dávejte pozor v tom křoví!“ volala jsem na ně. „Může tam být trní!“

Nedbaly na mé varování a běhaly dál. Zcela jistě jim budu celou noc vytahovat trny z chodidel.

Vylezla jsem z auta a zamířila k omšelým schodům do domu tety Dody. Už jsem tu nebyla skoro rok, ale dveře jsem otevřela bez klepání. Lidičky v Bell Harboru byli důvěřiví a neklepali – dokonce ani nezamykali. A měli rádi, když se jim říkalo *lidičky*. To slovo obvykle neužívám, ale když jsem tu na celé léto, pokusím se mezi ně zapadnout.

Ve chvíli, kdy se mé páskové sandály dotkly popraskaného linolea broskvové barvy, zůstala jsem bez dechu stát v němém úžasu. Mé minimalistické cítění utřilo krutou ránu. Všude kolem byl neuvěřitelný nepořádek, směsice všeho možného haraburdí, zároveň okouzlující i znepokojující. Přes celou místnost zírala prázdným

pohledem drhaná sova s očima z dřevěných korálků. Z klece na fretku, která už věčnost postrádala svého smradlavého obyvatele, trčely zaprášené hedvábné růže. Bezpochyby k uctění památky mrtvého zvířete. Porcelánové tanečnice soupeřily o místo na policičce s figurkou Elvise Presleyho s neúměrně velkou hlavou. Nad kamennou krbovou římsou se klenula losí hlava s rozložitým paroží a na jednom uchu jí frajersky visela baseballová čepice s nápisem Detroit Tigers. Ucítila jsem tlak na hrudi. Z dekorací, které Dody ulovila při garážových výprodejích, se mi vždycky zatočila hlava.

Dody nikdo nemohl nařknout, že je úzkostlivě pečlivá hospodyně. Mě by naopak nemohl nikdo nařknout, že jí nejsem.

„Dody? Haló?“ zavolala jsem.

Jen co jsem zavolala, ozvalo se klapání psích drápů na podlaze, a tak jsem byla varována aspoň těsně před tím, než na mě bez cavyků skočili Lazyboy a Fatso, dva statní hafani neurčité rasy a nevalných způsobů, natlačili mě na zeď a zahrnuli mě uslintanými polibky, aby mi vyjádřili svou bezvýhradnou lásku. Pokusila jsem se je odšťouchnout kolenem, ale oni nepolevovali, jako kdybych měla v kapse slaninu. Až se celí třásli, jak mě zbožňovali.

Ach, kéž bych tak byla psem a zažila takovouhle bezprostřední a nespoutanou radost.

„Dody,“ zakřičela jsem znovu, „zavolej si ty psy!“

„Sadie? Drahoušku, jsi to ty? Konečně!“

Teta se přihnala zpoza rohu a opálenýma rukama mávala vysoko nad světlými kudrnami. Buď byla nadšená, že mě vidí, nebo byl dům v plamenech. Na sobě měla tyrkysové kimono opásané květovanou zástěrou.

Jediným zkušeným škubnutím buclatého boku odstrčila psy a popadla mě do statného náručí, jako by mě škrtila anakonda.

„Už jsem se bála, že nikdy nepřijedeš! Jaká byla cesta?“ Tentokrát druhým bokem odmrštila psy, kteří se na mě chystali znovu skočit. „Přijela jsi po Hlavní? Viděla jsi naši novou poštu? Že jsou ty chrlice kouzelný? Díky bohu, žeš neuvízla v závějích. V červnu vlastně sníh nepadá. Lazy, slez mi z té nohy.“ Odstrčila psa rukou. „No a kde jsou děti? Přijely s tebou?“

Teta byla jako tsunami v chundelatých pantoflích. A v rozevlátém kimonu.

„Jsou venku, počítají trpaslíky.“

Tetě zajiskřilo v očích. „Ach, nemůžu se jich dočkat. Vyrostly? Určitě jo.“

Odvlekla mě zpátky ke dveřím a vrazila do nich takovou silou, až se rozletěly, praštily do zdi a hlučně se zase zavřely.

Dody zavrtěla hlavou. „Do háje, škoda že Walter s těma dveřma něco neudělal, než umřel.“ Otevřela je znovu, tentokrát opatrně. Vyšla na slunce, a když spatřila mé nezbedné ratolesti, přitiskla si ruce na tváře. „Tak tady jste! Děti! Sadie, nejsou zlatý?“

Paige držela hrst plnou rostlinek, některé s kořínky i hliněným balem, a Jordan se snažil nacpat kámen velikosti grapefruitu do podstatně menší kapsy. Obě děti ucukly, když se přiřítily psi a začali je z lásky oblizovat.

„Lazy! Fatso! Jak se to chováte!“ Dody zatleskala a psi smutně stáhli ocasy a odtáhli pryč.

„Děti, pojdte pozdravit tetu Dody.“

Paige okamžitě přiklusala. „Teto Dody, natrhala jsem ti kytku!“

„Paige! Maminka ti jasně říkala, že na cizích zahradách nesmíš nic trhat!“ peskovala jsem ji.

„Jenže taky jsi říkala, že je to tu samý plevel.“

Dody na mě podezřívavě zamžourala koutkem oka, pak se předklonila a jemně se dotkla Paiginy tváře, jako by byla křehká jak bublina.

„Natrhej si kytíček, kolik chceš, miláčku. Od toho tady jsou.“ Dody převzala improvizovanou kytici a ruče, které si ušpinila od hlíny z kořínků, si otřela o hedvábné punčochy. „Jsou nádherný.“

A kdo je támhle ten velký chlapík?“ ukázala Dody na Jordana. „To přece nemůže bejt tvůj malej bratříček.“

Jordan byl na rozpacích. Dody znal, ale od rozvodu rodičů byl nezvykle plachý.

„Já nejsem malý,“ zabrumlal.

„Jistěže ne. Už jsi skoro tak vysokej, že bys dokázal dát ránu Jasperovi přímo do zubů.“

Mému synkovi zaškubaly koutky, jak se snažil skrýt úsměv.

Jasper byl Dodyin starší syn a se svými sto devadesáti centimetry byl nejvyšší z rodiny. Právě dokončil hotelovou školu, byl kuchař, ale všem lidem v okolí sděloval, že absolvoval *Institut kulinářských umění a managementu pohostinství*.

„Jestlipak víš, že Jasper dostal práci u Arna?! To je nóbl restaurace, lepší v Bell Harboru nenajdeš, měl štěstí. Ať ti vo tom poví sám. Jasper!“ zavolala přes rameno.

„On je tady?“ lekla jsem se.

„No jo, já ti to neřekla? Přistěhoval se zpátky domů, aby zbytečně neutrácel. Chce si našetřit na vlastní restauraci.“

V hlavě se mi rozezněly zvony na poplach. Dody moc dobře věděla, že mi to neřekla, protože kdyby mi to byla řekla, nejspíš bych nepřijela. Věděla, že během letních prázdnin nechci muže ani vidět. Volno chci trávit v mužůproště zóně. Když je tu Jasper, budu se s ním muset dělit o koupelnu posetou oholenými vousy a chodit na záchod s počuraným prkénkem. Bude bezohledně prdět a svádět to na psy. A budu muset pořád nosit podprsenku! To tedy budou prázdniny! Opět se vynořily mé obavy z toho, co se tu bude dít.

Nebylo to snadné rozhodnutí, odvézt děti z domácího prostředí. Každá delší návštěva u Dody jim může vnést do duše zmatek. Ten už jim způsobily i mnohem kratší návštěvy u ní. Avšak konečné rozhodnutí padlo ve chvíli, kdy nám Richard zakázal jet. Když jsem mu oznámila, že mě nedokáže zastavit, měla jsem tak škodolibou pasivně agresivní radost, že to stálo za to, i za cenu, že budu bydlet pod jednou střechou s Jasperem.

Vrátila jsem se k SUV a otevřela kufr. Byl nacpaný k prasknutí. Notoricky jsem balila strašnou spoustu věcí, pobrala jsem všechno, co jsme mohli na letním bytě potřebovat – i pár věcí, které ne. Jsem zvyklá být připravena na všechny nepředvídané okolnosti. Člověk nikdy neví, kdy se ocitne na opuštěném místě a bude potřebovat klubko provázku nebo lepidlo. Richard si mě pro to rád dobíral, ale on neměl tušení, kolik *mého* úsilí to obnášelo, aby *jeho* dovolená proběhla hladce.

Dody oslovila děti: „Miláčkové, v kuchyni jsem vám připravila hračky. Jsou to většinou starý krámy vod my přítelkyně Anity Parkerové. Zrovna vyklízela půdu.“

Paige a Jordan zapištěli radostí a hned se hnali do-

vnitř. Vidina hraček, i když starých a otlučených z půdy nějaké cizí paní, stačila, aby se Jordan přestal ostýchat.

Dody se obrátila zpátky ke mně: „Anitě umřel ptáček. Neříkala jsem ti to? Taková tragédie.“ A dodala tiše, pietně: „Sežrala jí ho její vlastní kočka! Dokážeš si to představit?“

„To byl ještě pořád ten papouch, který mě klovl, když jsem byla malá?“ Ten pták mě děsil.

Dody přikývla. „Asi jo.“ A znovu mě objala. „Ach, jsem tak šťastná, že už jste konečně tady! Tři roky je moc dlouhá doba.“

Vymanila jsem se z jejího objetí a vytáhla další kufr.

„Tak dlouho to ještě není, Dody.“

„Nesmysl. Tehdy, jak jste bydleli v hotelu, to se nepočítá.“ Sčísala mi neposedný pramen vlasů z čela, jako by mi byly tři, a ne třicet.

„Nebydleli jsme u tebe, protože Richard je alergický na psy.“

„Kecy. Prostě mě nemá rád.“

Nehádala jsem se. Měla pravdu. Richard zastával názor, že Dody je hrubá a neomalená a že to u ní smrdí zelím a pačuli. Což se nedalo popřít.

Abych změnila téma, řekla jsem: „Před týdnem jsem podepsala rozvod.“

„Vážně? Zaplatť pámbu!“

Zajásala a znovu mě nadšeně objala.

„Nikdy jsem ho neměla ráda, však víš.“ Dody si otřela ruce, jako by si je vzpomínkou na Richarda pošpičila. „Teď je po všem a my ti můžem najít lepšího mužskýho.“

Právě jsem vytahovala další kufr a musela jsem se

moc ovládat, abych ji s ním netřískla. „Proč bych proboha měla chtít jiného mužského?“

Dody se zatvářila, jako by jí to nešlo na rozum. Jako bych právě odmítla čokoládový dort. „Protože, hlupáčku, nemůžeš zůstat napořád sama.“

Upustila jsem zavazadlo s žuchnutím na zablácenou cestu.

„Technicky vzato jsem rozvedená teprve pět dní, Dody. Strýček Walter umřel před šesti lety a ty ještě nikoho nemáš.“

„Jenže bez mužského jsi teď už přes rok. A já chodím na rande hned s několika. Abych řekla pravdu, nedávno jsem potkala jednoho báječného. Neříkala jsem ti to? Seznámili jsme se na střelnici.“

„Na střelnici? Co jsi ty proboha dělala na střelnici?“

„Cvičila se ve střelbě na cíl, hlupáčku. Nemůžeš mít pušku, když s ní neumíš zacházet.“

Málem jsem si hrůzou přibouchla ruku do kufru.

„Zacházet s puškou? Odkdy máš pušku?“

To nebyla příjemná novina. Teta neměla ani tolik zodpovědnosti, aby mohla zacházet se stříkácí pistolkou, natož s opravdovými kulemi.

„Pár tejdů. Měli jsme tu skunka, víš.“

„Jakého skunka?“

„Chodil se k nám hrabat v odpadcích. Minulej tejděn postříkal tím svým smradem Lazyboye přímo na čumák.“

„Takže ho hodláš zastřelit?“

„Jistěže ne!“ Dody se sehnula a zvedla nejmenší kufřík. „Vystřelím mu nad hlavu, abych ho vyplašila, snad uteče. Mimochodem, jmenuje se Harry.“

„Ty jsi dala skunkovi jméno Harry?“

Zadávala se na mě, jako bych to byla já, kdo plácá nesmysly. „Proč bych dávala tchoři jméno Harry? To je směšný. Harry se jmenuje ten chlap, se kterým jsem se seznámila. Je to zubař. Má moc hezký zuby, to se musí nechat. Jeho vnučka pracuje v tom novém Stárbuřtu.“

„Stárbuřtu?“

„Jo, v tý kavárně.“

„Aha, ty myslíš Starbucks.“

„Jo, to je vono. Miluju to jejich nemakáto, ty ne?“

„Chtěla říct macchiato,“ ozval se Jasper, který konečně vyšel z domu. Rychle mě objal a popadl tolik kufrů, kolik unesl. „Vítej v Domě bláznů.“

„Děkuju.“

Od té doby, co jsem ho viděla naposledy, se můj bratranec moc nezměnil. Vytáhl se, hubený byl jak tyčka, ale vypadal pořád jako chlapecká verze tety Dody, s kudrnatými světlými vlasy a světle modrýma očima. Ani nebyl nijak zvlášť chlupatý. Možná že po něm v koupelně zas tolik chlupů nezůstane.

„Tak či onak,“ prohodila Dody, „Harry je Ital. Má knír, jako Italové. A taky pušku, samozřejmě. Ale víš, co je na něm nejlepší?“ Zachichotala se jak puberťačka. „Vypadá přesně jako doktor Phil!“

Vážně? A to má na něm být to nejlepší?

„Setkala jsem se s ním, to přece víš, s doktorem Philem,“ brebentila, když jsme s Jasperem odnášeli zavazadla do domu. „Po jedný jeho talkshow. Řekl mi, že mám unikátní šátek. Byl to ten, kterej mi Walter přivezl z Fort Knoxu. Víš, ten, co vypadá jako obrovská stodolarovka. No prostě, doktor Phil byl nejúžasnější muž, se kterým jsem se kdy setkala, i když mi čuměl

na prsa.“ Dody vypjala hrud. „Walter vždycky říkal, že mám impozantní kozy.“

„Proboha, mámo,“ zhrozil se Jasper.

„Co je? Dyť je to pravda.“

„Co ti trvalo tak dlouho, mami?“ stěžovala si Paige, když jsem za nimi konečně přišla k večeru na pláž. Jasper rozestavil na břehu lehátka do půlkruhu, abychom mohli přímo od vody pozorovat západ slunce. On a Dody tam už byli s dětmi a čekali na mě.

„Uklízela jsem věci,“ vysvětlila jsem jí.

Paige si dala ruce v bok a zamračila se: „Ty furt jen uklížíš!“

„Drahoušku, co kdybyste šli s Jordanem hledat ptačí pírká?“ zarazila ji Dody. „Když nějaký najdete, vyrobím vám každému lapač snů.“

Paige horlivě přikývla a odhopsala, Jordana táhla za sebou.

Jasper mi přistrčil plážové lehátko. „Sedni si. Dáš si pivo?“ nabídl mi a přitáhl si červený chladicí box, který ležel o kus dál v písku.

Nemohla jsem si vzpomenout, kdy jsem naposledy pila pivo. Dámy v Glenville pivo nepijí. Usrkávají drahé chardonnay z broušených skleniček na vysoké stopce. Většina z nich samozřejmě vyzunkne celou láhev naráz, aby zapila kupu prášků na nervy. A když říkám většina z nich, počítám i sebe.

Jenže teď jsem oficiálně na prázdninách. Je čas odhodit zábrany a dát si pohov. „Jasně, moc ráda, dík.“

Jen co mi jeden bratranec podal láhev, ozval se za

mnou melodický, nezaměnitelný hlas bratrance druhého.

„Konečně volná, holčičko! Jsi konečně volná!“

Fontaine, Dodyin mladší syn, pádil ze schodů, bral je po dvou a nezapnutá limetkově zelená košile za ním vlála ve večerní bríze. Tmavé vlasy měl umně nagelované a rašila mu moderní kozí bradka. Se zdviženým malíkem mi vlepil letmý polibek vedle ucha. „Vypadáš báječně, Sadie. Zlomené srdce ti sluší.“

„Děkuju, Fontaine. Ty taky nevypadáš zle.“

Fontaine se usmál, až se mu zablýskly nepřirozeně bílé zuby, a zvedl pěst a ohnul loket, aby ukázal drobný, rašící biceps. „Že ano! Chodím s mamkou na jógu.“

Jasper upil piva. „Je nechutné se na ty dva dívat.“

Fontaineovi zaškubalo tmavé obočí: „Žárlíš, protože mám teď pěkně ohebné tělo.“

„Jo. Až si budu někdy potřebovat přičichnout k zadku, možná se k vám přidám. Tu máš pivo.“ Hodil Fontaineovi láhev a ten ji máchnutím ruky pohotově chytil.

„Chlapci, buďte na sebe hodný“, napomenula je Dody. Natáhla nohu a zavrtěla kotníkem: „Fontaine, jak se ti líbí mý nový pantoflíčky? Koupila jsem je za babku v krámu, kde maj všechno za dolar. Stály dolar.“

„Hrůza“, zamumlal Jasper, imunní vůči radosti z koupě roztomilých levných pantoflíčků.

„Krásné, maminko, dobře jsi koupila.“ Fontaine sebou plácnul na plážové lehátko a já jsem udělala totéž.

Slunce se zbarvilo do oranžova a vytvářelo stíny v pís-ku. Byl pomalu čas uložit děti do postele, ale Paige se dobře bavila, hihňala se, rozhazovala peříčka do

vzduchu a pozorovala je, jak se pomalu snášejí k zemi. Jordan štouchal naplaveným dřívkem do vysušeného trsu mořských řas. Možná bych je pro tentokrát mohla nechat vzhůru déle. V pravidelném čase je budu honit do postele až od zítřka.

„Fontaine, pověz Sadie o tom interview do časopisu,“ ozvala se Dody. Hned se ale dala sama do vysvětlování: „Dělali s ním interview pro časopis, Sadie. Není to vzrušující? O jeho nový práci, dělá interiérového designéra, a jak si teď všichni zařizují bydlení podle feng šuej.“

„To bylo jen kvůli inzerci, mamko,“ upřesnil Fontaine a lokl si piva.

„To je jedno, i tak ti to hodně lichotilo.“ Dody si otřela slzu. „Ty máš tak báječnou práci, ty dekorace, a Jasper pracuje v moc hezký restauraci a má krásnou milou přítelkyni. Oba si tak dobře vedete.“ Hlas měla prosycený dojetím. „Walter a já jsme na vás tak hrdí.“

„Ty už jsi zase mluvila s tátou?“ zeptal se s despektem Jasper a hlas měl suchý jak písek.

„Ne přímo, samozřejmě, jen prostřednictvím spirituální poradkyně. Je moc chytrá.“ Dody zase zdvihla chodidlo a kochala se tím, jak se kamínky na jejích dolarových pantofličkách třpytí v zapadajícím slunci.

„Chytrá na to, aby z tebe tahala prachy a vykládala ti bláboly. Jestli je tak dobrá, tak až zas bude komunikovat s tátou, popros ji, ať se ho zeptá, kam zastrčil ty spravené hrábě.“

„Takovejma triviálníma pozemskějma votázkama ho votravovat nesmíme,“ naježila se Dody.

„Proč? Vždyť je tady na zemi, teda v zemi, kde jinde by byl,“ odpověděl Jasper.

„No dovol. Už s tebou vo tom víc diskutovat nebudu. Sadie, zeptej se Fontainea na ten článek v časopisu. Jo a taky na renovaci jeho domu. Kvůli tomu teď u nás pár tejdnu bydlí, víš.“

Cukla jsem sebou, až jsem si vybryndala pivo na košili. „Ty tu bydlíš taky?“ Do háje! Kolik mužských mi tu ještě nastražili?

„Posouvám několik zdí. Strašně se přitom práší, a to mi nedělá dobře. Aspoň si užiješ víc legrace, když tu budu taky. Nemůžeš jen tak sedět celý den s mamkou.“

Au, přesně naopak! Přesně to jsem plánovala dělat. Velké tlusté bachraté nic! Chtěla jsem hodiny a hodiny polehávat na pláži, hrát dámu s dětmi, čumět na bezduché seriály a vůbec na sebe nedbat. Byla jsem tu, abych uprchla před muži, ale mé vize o perfektních letních prázdninách bez hormonů začaly brát zaslé rychleji než mizející led na pólu. Jasně, Fontaine je fajn, ale i cukrová vata je fajn. Jenže je taky ohavně sladká, a když je jí moc, bolí mě z ní hlava. Stejně jako z Fontainea.

Přemohla jsem se a usmála se: „To je báječné. To bude bomba.“

Zadívala jsem se na vodní hladinu a polkla doušek piva. Takhle jsem si to vůbec nepředstavovala. Jenže co v mém životě proběhlo podle mých očekávání?

Fontaine mě ťukl loktem do předloktí: „Tak, broskvičko, kromě toho, že ti totálně selhalo manželství, co je nového?“

Byl tak nepříjemně přímočarý, jako byl znalý módních výstřelků, to znamená hodně.

„Nic moc. Richard je ještě vztekly, že jsem dostala dům. Matka je ještě vzteklá, že jsem se rozvedla, a sestra

je ještě vztekla, že jsem Richarda nevykopla dřív. A já přemýšlím, že si nechám ostříhat vlasy. A co ty?“

Fontaine přikývl: „Ano, určitě, rozhodně by ses měla dát ostříhat.“

„Tak jsem to nemyslela. Hej, počkej! Vždyť jsi tvrdil, že vypadám báječně.“

Už teď mi začínal lézt na nervy.

„To jo, v podstatě ano. Jenže na vlasech je ti vidět, žeš to vzdala. Musíš se dát do kupy, když jsi zase k mání.“

Posadila jsem se na lehátko tak prudce, až se hejno racků kousek od nás polekalo a odlétlo. „Já nejsem k mání!“

„Samozřejmě že jsi.“ Postavil prázdnou láhev do písku.

„To jsem říkala i já!“ přikyvovala Dody důrazně.

„Nejsem,“ zavrtila jsem hlavou, stejně důrazně.

„Netrap se tím, Sadie,“ zasmál se Jasper. „Jsi jejich letní projekt. To jsi nevěděla?“

„Pst, Jaspere, ani slovo,“ zasyčela Dody.

„Tak proto jste mě sem pozvali?“ Sevřel se mi žaludek a v zátylku mě polilo horko. Měla jsem vědět, že když teta tolik naléhá, abych přijala její pozvání, musí mít postranní úmysly. Nebyla jen tak pro nic za nic předsedkyní bellharborského spolku štouralů a radílků.

„Neposlouchej ho, drahoušku,“ zamlouvala to Dody. „Jen vo tebe chceme pečovat a vyléčit ti zlomenýho ducha.“

„Já nemám zlomeného ducha!“

Fontaine si s matkou vyměnil významný pohled a ten říkal: *Ta je dojemná až k pláči.*

„Vážně, jsem v pořádku. Jen si potřebuju trochu odpočinout.“

„Nerozčiluj se, kočička,“ uklidňoval mě s povzdechem Fontaine, „my jen chceme, aby ses trochu pobavila, víš.“

„Jo, dobrá, pokusím se bavit, ale bez mužů.“

„Ale drahoušku,“ peskovala mě Dody, „nemůžeš bojovat proti rovnováze světa. Bez dnešního trápení nezažiješ radosti zítřka.“

„To máš od doktora Phila?“ zeptal se Jasper, který právě dopil zbytek piva a natáhl se do chladicího boxu pro další plechovku.

Dody zavrtěla hlavou: „Ne od doktora Phila. Od Kung Fu Pandy. To je jedno. Sadie narazila na shnilý jabko, ale to neznamená, že jí vod něj musí shnít celej její milostnej život.“

„Milostný život?“ odfrkl Fontaine, zkřížil ruce za hlavou a napřímil se. „Kdo tady mluví o milostném životě? Já mluvím o bláznivém, divokém sexíku. Jako... třeba támhle s tím,“ pokývl hlavou k vodě.

Po břehu běžel muž. Muž s velkým M. Opálený, vysoký, samý sval a celý zpocený. Muž, který si je vědom, že se slunce odráží od vln a blyští se na jeho upocených svalech. Domýšlivý mizera. Přesně takový, jakým jsem se chtěla vyhnout, s hloupýma dlouhýma nohama a pitomými rozložitými rameny. Klidně si mohl dát rovnou vytetovat slovo *nevěrník* na bouli svého bicepsu (ze kterého jsem nedokázala spustit oči). Do háje.

„Kdo je to?“ zašeptala jsem a můj hlas zazněl výrazně dýchavičněji, než jsem zamýšlela.

Fontaine se široce usmál: „Nevím. Říkám mu jen *Běžoun*.“

Běžoun běžel dál a netušil, že na něj Dody, Fontaine

a já nepřestáváme trapně civět, zatímco Jasper doulbal nálepku na své láhvi.

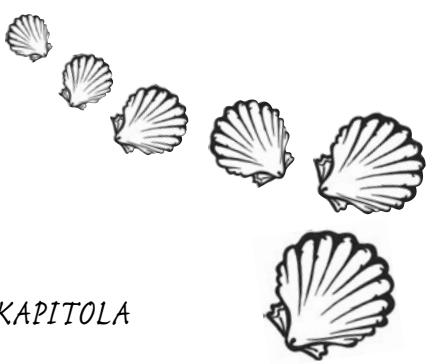
„Ahoj, Fontaine!“ přicupitala Paige a přerušila náš kolektivní trans.

„Ahoj, cukroušku! Dej mi jednu sladkou,“ přivítal ji Fontaine, přitáhl ji k sobě a dal jí pusu na čelo.

Má dcera Fontainea zbožňovala, hlavně díky tomu, že s ním sdílela zalíbení ve všem, co se blýskalo a třpytilo.

„Fuj, to škrábe,“ prohlásila Paige a přejela mu prsty po kozí bradce. „Proč to máš na tváři?“

Fontaine se zasmál: „Tomu se říká móda, elegance, kamarádko. To nás odlišuje od zvířat. A od venkovských balíků.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Kafe, Sadie?“ Dody natáhla ruku a naklonila přitom konvici plnou po okraj tak nebezpečně, že z ní vařící káva málem začala vytékat, ještě než pod ní stál hrnek. Dnes ráno měla na hlavě mátově zelený turban, z jehož vrcholku vyčnívala a splývala záplava světlých načechráných loken. Vypadala jako testovací lahvička šamponu, která přepěnila.

„Rozhodně.“ Vyndala jsem si šálek z kuchyňské linky, donutila jsem se ignorovat podezřelé skvrny uvnitř a podala jsem jí ho.

Dneska ráno se mi vstávalo obzvlášť těžko. Na matraci ve svém pokoji jsem si připadala, jako by byla naplněna částečně vyschlými, částečně shnilými pomeranči, a zvuk převalujících se vln mě ke spánku neukolébal, spíš naopak. Chtělo se mi z nich hlavně čurat. Když si za rozbřesku ke mně do postele vlezl Jordan a s ním i oba uslintaní psi, začala jsem si znovu říkat, jestli přijet do Bell Harboru byl dobrý nápad. Jenže Dody na mě naléhala s vytrvalostí Svědků Jehovových tak dlouho, až už jsem nedokázala vymyslet žádný pádný důvod, proč bych měla odmítnout.

„Jak se ti spalo?“ Dody posypala kávu skořicí a vrátila mi šálek.

„Bezvadně,“ zalhala jsem a nejradši bych si blaho-

dárnou kávu vpravila injekční stříkačkou přímo do žil. Protáhla jsem se kolem ní a posunula konvici tak, aby se neklinkala a stála pěkně v řadě vedle mixéru.

„To je skvělý, drahoušku. Říkala jsem si, že po snídani bychom se mohly jít projít. Vede vodsad' cestička přímo na hřiště u základní školy.“

Mé děti seděly u kuchyňského ostrůvku, oči měly ještě napuchlé spánkem, ale plné očekávání. Naklonila jsem se a políbila je na líce. Paige mi taky dala pusu, ale Jordan přitiskl tvář pevně k rameni. Začínal být na polibky příliš starý a mě bodlo u srdce.

„Prosím, mami. Chci vidět tu školu,“ zaprosila Paige a vykouzila svůj nejmilejší úsměv.

„Vyčistili jste si zuby, než jste sešli dolů?“ ujišťovala jsem se.

Jordan se ušklíbl: „Já myslel, že máme plázdny.“

„Ne od čištění zubů. Vyčistěte si je, až se najíte, pak půjdeme na hřiště.“

Děti srazily pěsti na znamení vítězství, šťastné, ale jen dokud před ně Dody nepostavila kouřící misky. „Snězte si ovesnou kaši, miláčkové.“

Paige se zamračila na podivnou šlichtu. „Co to je?“

Dloubla jsem ji povzbudivě loktem do ramene: „Ovesné vločky, Paige. Sněz to.“

„Ale to nevypadá jako ovesné vločky, které jíme doma. Co je to tu za divné tečky?“

Prozkoumala jsem bahnitý pokrm, který jim Dody předložila. Její kuchařské umění se za léta nezměnilo. Jako děti jsme se se sestrou čas od času o něco vsadily a která prohrála, musela sníst Dodyiny podivné kuchařské výplody za obě. Ovesné vločky tety Dody nebyly k jídlu, táhly se jak guma a barvu měly jak pomyje.

Občas jste dokonce kousli do něčeho, o čem jste netušili, co to je a jestli to tam má vůbec být. Dlouho jsem se domnívala, že Jasper se vyučil kuchařem jen v sebeobraně.

„Co jsou ta *zrníčka*?“ neodolala jsem a zeptala se taky.

„Lněný semínka, bude se ti líp kadit.“

To Jordana zaujalo. Rozšířily se mu oči: „Kadit je leglace. Jednou jsem vykadil...“

„Jordane!“ U jídla na tu historku opravdu nebyla vhodná doba. „Jen jez.“

„Jo, sněž to, drahoušku. Musím tu bejt zpátky před polednem. Jedu s Harrym střílet na skeet.“ Ťukla se prsty vyčítavě do spánku a podívala se na mě: „Ach, drahá, není to vode mě krutý? Jít na schůzku, když ty jsi rande neměla už *věky*?“

Vyřkla slovo *věky*, jako by si myslela, že mi tím působí fyzickou bolest. To bylo drsné. Mé pětadesátileté tetičce je mě líto, protože její společenský život je bohatší než můj. Jenže tak to bylo vždycky. Poté co strýček Walter zemřel, měla neutuchající příliv nápadníků. Postarším, zkušeným nezadaným pánům z Bell Harboru se nejspíš líbil její zanícený smysl pro humor a chuť do života. Jo a taky nebyla zdráhavá, co se sexu týče.

„To je v pořádku, Dody. Až se vrátíme z hřiště, půjdu s dětmi na pláž. Chci je naučit plavat.“

„Haló, lidičky! Pojdte sem, honem!“ zavolal na nás Fontaine z verandy a snažil se co nejlépe napodobit hlas Steva Huntera, když nahání krokodýly. „Běžoun je tu! Přímo tady. Božíčku, přece si nenecháte ujít pohled na jeho hladoučku prdelku.“

Zase ten muž, co běžel kolem nás včera večer? Běhá

podruhé během dvanácti hodin, to musí být pěkný blázen. Toho vidět nepotřebuju. Ten není nic pro mě. I tak jsem vykoukla z okna kuchyně, odkud jsem dobře viděla na jeho siluetu, jak se k nám rychle blíží. Upila jsem z hrnečku. No, myslím, že dneska je příjemné slunné ráno, přesně takové, kdy si má člověk vychutnat šálek kávy na verandě.

A tak začala naše ranní rutina, které jsme se pak oddávali každý den další dva týdny. Teta a děti jedly záhadnou kaši v kuchyni a já a můj bratranec jsme upíjeli tmavý nektar bohů s pořádnou dávkou kofeinu na verandě. Aniž to věděl, stal se součástí našeho denního rituálu i Běžoun. Fontaine objevil, že když se svezeme hlouběji do křesílka a budeme se dívat mezerou v zábradlí, získáme na něj moc pěkný výhled. Avšak někdy jsme se postavili a troufale na něj mávali jako turisté z vyhlídkového autobusu. To záleželo na tom, jak právě vypadaly mé vlasy.

„Měla bys jít vyvenčit psy,“ prohlásil jednoho dne Fontaine, jakmile joggující proběhl kolem. „Běžoun bude utíkat, psi ho budou honit a ty se s ním budeš moct seznámit.“

Sevřel se mi žaludek, jako když za sebou zahlédnete policejní auto a lámete si hlavu, jestli jste nepřekročili rychlost. „Já se s ním nechci seznámit. Tyhle dva týdny si díky němu užívám nejhezčí vztah s mužem, jaký jsem kdy měla. Nehodlám si ho zkazit tím, že se s ním seznámím doopravdy.“

Fontaine zvažněl a sklonil tmavovlasou hlavu. „Holčičko, poslouchej, já ti radím, musíš znovu vyskočit na koně. Jak je to už dlouho?“

Usrkla jsem kafe. Najednou chutnalo staře a hořce.

Jako já. Kdy jsem měla naposledy sex? „Do toho ti nic není.“ Nechtěla jsem o tom mluvit, a hlavně ne s Fontainem, jenž, věřte mi, si nic nenechal pro sebe. Vstala jsem z křesílka a zasunula ho úhledně pod stůl se skleněnou deskou.

„Takže dlouho, hm?“ I Fontaine usrkl horkou kávu.

„Zas tak dlouho ne.“ Otřela jsem skvrnu na desce stolu lemem košile.

„Měla jsi někoho po Richardovi?“ vyzvídal a vystrčil nohu. Málem jsem o ni zakopla, když jsem před ním chtěla utéct dovnitř.

Měla jsem několikrát rande poté, co jsem dala Richardovi košem, ale jedno bylo horší než druhé. To poslední se vyvíjelo tak strašně, že jsem se zoufalstvím málem vrhla do výtahové šachty.

Fontaine po tom skočil jak puma: „Jó, někoho jsi měla! Já jsem to věděl! Povídej, kočička!“

Pohrozila jsem mu prstem a zašla dovnitř.

To Fontainea neodradilo, šel mi v patách. „No tak, ven s tím!“

Pochopila jsem, že mu musím něco říct, abych od něj měla pokoj, choval se jak pitbull na stopě.

„Řekněme, že při poslední schůzce jsem udělala obrovskou chybu v úsudku. Už mi nikdy nezavolal, stačí?“ Sebrala jsem Jordanovy boty pohozené uprostřed místnosti a uložila je vedle ostatních, které jsem včera srovnala do řady u dveří.

„Jo, chápu.“ Přikývl, jako by to vysvětlovalo vše, a plácnul sebou na pohovku v obývacím pokoji. „Ale neměla bys k sobě být tak tvrdá. Všichni děláme chyby. A právě proto se do toho musíš znovu vrhnout! *Tamten* chlap nesmí být tvůj poslední.“

Posunula jsem konferenční stolek kolenem. „Jsi vlezlý jak tvá matka. Ta si myslí, že bych si měla vyjít se synem Anity Parkerové! Pamatuješ, s tím děsně praštěným, co mi házel housenky do vlasů, když jsme byli malí? Ne, děkuju pěkně, takhle sama jsem v pohodě.“

„Nevěřím ti.“ Splácnul roh polštáře na pohovce.

„Proč? Ty si nemyslíš, že se o sebe dokážu postarat sama?“

„Samozřejmě že dokážeš, ale my lidi jsme společenská stvoření a být sám není normální. Věř mi. Jsem expert na abnormální chování.“

„Tak v tom s tebou souhlasím.“ Položila jsem vedle něj další polštář, aby byly souměrně, a druhou rukou jsem zároveň hodila do koše ožvykanou psí hračku. „Každopádně o tom nechci mluvit. Nemám právě teď zájem seznamovat se s novými muži.“ Ani kdy jindy, když už je o tom řeč.

„No tak dobře.“ Fontaine chvíli tiše seděl s našpulenou pusou a tahal se za kozí bradku. Já jsem popocházela po pokoji ve snaze vnést pořádek do Dodyiných chaotických sbírek a přitom jsem cítila, jak mě probodává očima.

Sebrala jsem z koberce další chomáč chlupů a urovnala kupu časopisů. To už bylo ticho nesnesitelné.

„Přestaň s tím! Nečum na mě!“ křikla jsem konečně. „Začínáš mě děsit.“

V očích se mu šibalsky zablesklo, jako když nám bylo šestnáct a on mě přemluvil, abychom si zakouřili marjánku za přístřeškem na loď. Dopadlo to tak, že jsme skočili nazí do jezera. Druhý den ráno jsem se probudila pokrytá posekanou trávou z pláže a s velkou louží rozteklé zmrzliny na polštáři.

„Když tě tak vidím, dostal jsem nápad,“ oznámil mi. Zamračila jsem se: „Tvé nápady se mi nelíbí.“

„Tenhle se ti líbit může. Poslouchej: Jsem interiérový designér, že?“

„Jo?“ zaváhala jsem. Z ruky mi visela další psí hračka.

„Chodím k zákazníkům domů a kolikrát tam vidím strašný nepořádek. Děsný bordel, všude.“

„No a?“

„No a ty hrozně ráda ten bordel uklízíš. Chováš se jak robotický vysavač. Jak se mu říká? Už vím! Roomba!“ luskl prsty. „To je ono. Jsi lidská Roomba. Jsi... lidoomba. Je to děsivé i fascinující, dodal bych.“

„Takže ty myslíš, že bych měla být uklízečka?“ Hodila jsem psí hračku do koše a naskládala podtácky na konferenčním stolku úhledně na sebe.

„Ne, hlupáčku. Měla bys být profesionální organizátorka.“

Samotnou mě překvapilo, jak jsem vyprskla smíchy. „Profesionální organizátorka? Čert tě vem, Fontaine, myslela jsem, že mluvíš vážně. Za to by mi přece nikdo nezaplatit.“

„Naopak, krasavice, budou tě platit přímo královsky! Jsou to bohatý lidičky, poshromažďovali spoustu kořisti a mají spoustu krámů. Jenže jsou moc zaneprázdnění vyděláváním peněz a nemají čas, aby si ty blbosti uspořádali sami. Ale ty na to máš dar. Vážně, podívej, co jsi dokázala udělat s tímhle domem za pouhé dva týdny.“

Sledovala jsem jeho gesto. Něco jsem u Dody opravdu vylepšila. Její dům už byl téměř obyvatelný, z kuchyně do jídelny vedla jasná ulička a stejně tak na verandu. Dokonce se mi tetu podařilo přemluvit, aby přestěho-

vala figurky z Hvězdných válek do ložnice, místo aby je vystavovala hned vedle starožitných křišťálových váz po své babičce. Ještě kdybych ji tak dokázala přesvědčit, aby dala pryč toho příšerného zajdalená!

Fontaine mezitím mluvil dál: „Navrhuji pro své zákazníky nádherné pokoje a oni je pak zaneřádí poházenými papíry, hokejkami a dálkovými ovladači. Nevědí, jak si své věci uspořádat. Ale pro tebe je to naprosto přirozené. Jako... sarkasmus.“

To měl pravdu. Mluvila jsem „sarkasmicky“ zcela plynně. A odjakživa jsem byla puntičkářka. Svou sestru Penny jsem přiváděla k šílenství, už když jsme si hrávaly s panenkami. Ona chtěla, jen aby se Malibu Barbie muchlala s Opáleným Kenem, ale já jsem jim nejdřív poskládala mrňavé oblečení do komínků a urovnala titěrné botičky do řádky jako podle pravítka.

„Tak profesionální organizátorka, hm?“ Sedla jsem si na pohovku a zabořila se do polštářů.

„Ano, kamarádko. Využij svůj niterný nepořádek k něčemu užitečnému, ne aby ses užírala.“ Zvedl se z gauče a odešel z místnosti, abych o tom mohla v klidu popřemýšlet.

Hm. Strašně ráda jsem třídila věci podle kategorií. A pořádala a skládala a zakládala a štosovala. Abych pravdu řekla, nejlepší dárek, který mi kdy Richard dal, byla etiketovačka. Má vlastní etiketovačka. Koupil mi ji spíš jako vtíp, provokaci, ale já jsem si ji zamilovala. A kdybych měla rozum v hrsti, ihned bych vyrobila velkou, tučně psanou nálepku *Ženatý* a dala mu ji na čelo. Možná že na tom, co Fontaine vymyslel, něco je. Kdybych měla práci, měla bych něco, na co bych se mohla soustředit, co by mě hnalo kupředu, a nevy-

čerpávala bych zbytečně veškerou svou energii, abych se vyrovnala s minulostí. A navíc jsem pracovala ráda. Aspoň kdysi.

Když jsme se s Richardem brali, byla jsem čerstvě po škole. Našla jsem si příjemné zaměstnání v knihkupectví, kam chodili všichni možní lidé. Maminky, prarodiče, spisovatelé i pseudointelektuálové. Avšak Richardovi se nelíbilo, že nesedím doma a nečekám na něj s otevřenou náručí. Jenže já se domnívám, že se ve skutečnosti bál, aby mi tam volnomyšlenkáři nepletli hlavu nebezpečnými ideami. A když se pak narodila Paige, chtěla jsem s ní trávit každou chvíličku, celý den, a tak jsem s ní zůstala doma. Tehdy mi to přišlo jako nesporná výhoda.

Teď už ona ani Jordan nebyli mimina. Brzo půjdou do školy, budou tam celý den a já se budu potřebovat něčím zaměstnat. Možná že práce by mi dala nějaký smysl, nějaký směr. Nějakou jinou identitu než „bývalá manželka Richarda Turnera“. Když nic jiného, tak kdyby se mě někdo zeptal „a co vlastně děláte“, mohla bych odpovědět něco jiného než „snažím se ze sebe smýt mylný úsudek, kvůli kterému jsem se otřesně provdala“.

TŘETÍ KAPITOLA

Mrštila jsem mobil na sedadlo vedle sebe a upravila ventilaci v autě tak, aby mi čerstvý chladný vzduch foukal přímo do tváře rozpálené vztekem. Přečetla jsem si právě Richardovu zprávu a popuzená vplula zpět do šňůry aut. Jak je možné, že mě tenhle chlap dokáže doruda rozčítit pouhými sto čtyřiceti písmeny?

Byla jsem na cestě do Glenville, kam jsem mu vezla děti na krátkou návštěvu. Paige a Jordan seděli na zadních sedadlech a diskutovali, jestli se „bobek z nočníku dostane odpadem do láje zlatých lybiček“, nebo ne, a já seděla vpředu zběsile vzteklá na jejich otce.

V jeho zprávě mimo jiné stálo: „Mám zpoždění. Přivez mi děti do kanceláře.“

Samozřejmě má zpoždění, jako vždy. Samozřejmě si myslí, že mu můžu hodit děti do kanceláře místo do bytu. Je mu jedno, že kancelář se nachází přímo v centru Glenville, kde jsou příšerné zácpy. Nebo že za přepážkou v recepci sedí ona mrzká rudovlasá cizoložnice.

Chodit do budovy Channel Seven se mi přičilo. Kdykoli jsem tam vstoupila, přísahala bych, že se mi jeho kolegové pošklebují a špitají si o mně do telefonů. Richardův šarm jim vymyl mozky. Nejspíš si myslí, že jeho eskapády byly úplně nevinny. Jen takové mladíc-

ké výstřelky. Nic, kvůli čemu by se s ním měla jeho manželka rozvádět. Dokonce se ke mně doneslo, že prostor s kopírkou pojmenovali po události z oné neslavné párty: Teď se mu říkalo Kopulační místnost.

Sevřela jsem volant pevněji a zamířila do centra. Ještě tucet trýznivých mil a konečně jsem byla tam. Zaparkovala jsem u nájezdu do Channel Seven a zavolala jsem Richardovi. Jen ať si hezky přijde pro děti dolů. Já dovnitř nepůjdu.

„Ahoj, krásko,“ zapředl Richard do telefonu.

Spolkla jsem první odpověď, která mě napadla. Chutnala tak odporně, jako kdybych ji vyslovila nahlas. „Neříkej mi tak.“

„Ale když ty jsi tak krásná, že si nemůžu pomoci.“

„Zkus to. Jsme rozvedení, zapomněl jsi?“

Zasmál se bez humoru jako sériový vrah, který se chystá k činu. „Jak bych mohl zapomenout?“ stěžoval si. „Vzpomenu si pokaždé, když vypisuju tučný šek na hypotéku na dům, do něhož nesmím. A ve kterém nakonec nebydlíš ani ty.“

„Na to jsi měl pamatovat, než jsi začal šoustat s tou poběhlicí.“

Chvilí mlčel, jako kdyby si musel rozmyslet, co řekne: „Nikdy jsem nešoustal s poběhlicí.“

Zhluboka jsem se nadechla. Nejradši bych s výdechem odfoukla i své vzpomínky na bývalého manžela a jeho s nimi. „Každopádně už jsme tady. Pojď ven a přeber si děti.“

„Už jste tady? To je bezva! Přiveď je dovnitř.“ V jeho hlase zaznělo opravdové nadšení, které obměkčilo můj hněv.

„Ne, pojď si pro ně ven.“

Navzdory naší nepřátelské minulosti uměl být Richard velmi přesvědčivý. Kdybych mu podala prst, přiměl by mě uvařit mu večeři a namasírovat nohy rychleji, než bych stačila říct: „Jdi do prdele, ty bastarde.“

„Čekám důležitý hovor. Nemůžeš sem prostě přijít?“ zakňoural, z čehož jsem poznala, že lže. Lhal, protože jeho telefon byl obsazen hovorem se mnou.

„Ani náhodou. Přijď sem a vezmi si je tady dole.“

Dramaticky si povzdechl: „Ach, tak teda dobře!“

Za chvíli už vycházel ze dveří jakoby nic a usmíval se na Paige a Jordana od ucha k uchu. Zatajil se mi dech, když jsem ho spatřila. Byl opálený a blond kštici měl o něco světlejší, takového jsem ho ještě neviděla. V kontrastu s vyšisovanými vlasy se jeho hnědé oči jevily tmavší a hlubší. Vždycky mi připomínaly čokoládu, další věc, kterou jsem kdysi milovala, ale musela jsem se jí vzdát, prý pro své vlastní blaho.

„Hej, děti! Pojdte sem! Pojdte dát tátovi pusu!“ zavolal a rozpráhl doširoka ruce.

Pomohla jsem dětem vystoupit z auta a ony se k němu rozběhly jako štěňata pro piškot. Sevřelo se mi srdce. Vidět Richarda s dětmi mě nepřestane dojímat. Připomínalo mi to všechny důvody, proč jsem se do něj kdysi na první pohled zamilovala. Jenže on mě postupně otravoval jako můj osobní kryptonit. Musím odtud pryč, a to rychle. Vytáhla jsem z SUV tašky, ve kterých měly děti věci na přespaní, a hodila jsem je Richardovi k nohám.

„Tady máš jejich věci. Kde chceš, abych si je vyzvedla?“

„Co třeba ve Vaflovém zámku, v devět? Můžeme se tam společně nasnídat.“ V hlase mu zněla naděje, idiotovi.

Trávit sobotní ráno ve Vaflovém zámku byl náš

rodinný rituál. Richard byl příliš tupý, než aby si uvědomil, jak je to vůči mně necitlivé, a tvrdohlavě odmítal připustit, že se naše životy drasticky změnily.

„Ne, vymysli něco jiného.“ Našpulila jsem rty jako upjatá stará panna.

Richard se naklonil dopředu a zašeptal: „Má terapeutka říká, že bychom měli trávit čas spolu jako rodina v přátelském ovzduší. Kvůli dětem.“

Na zlomek vteřiny jsem pocítila výčitky. Možná nebyl tak úplně tupý. Možná že chtěl zachovat ten rituál kvůli dětem.

„Tvá terapeutka?“ zeptala jsem se.

„Jo, vlastně, technicky vzato to není má terapeutka. Jen přítelkyně,“ pokrčil rameny.

Záchvěv optimismu v mé mysli se proměnil v hořkou sžíravou jistotu: On ji píchá.

„Zastavím se po snídani.“

Richard zavrtěl hlavou a posbíral tašky svých dětí. „Měj se. Tak pojďte, děcka.“

Shýbla jsem se, abych políbila Paige na tvář, zdrce-na, jak moc mi budou chybět. Jordan už byl z mého dosahu, chytl se otce za ruku a za mnou se ani neohlédl. Byli tak nadšení, že zas vidí tátu, že já jsem pro ně byla vzduch.

„Tak ahoj, užijte si to,“ zavolala jsem za nimi. Ani jeden se neotočil.

Cestou do Glenville jsem měla obavy, jestli se o víкен-du nebude dětem po mně příliš stýskat.

Teď jsem měla hrozný strach, že se jim po mně nebude stýskat vůbec.

Vyšplhala jsem znovu do auta s vědomím, že ze všeho nejdřív musím vykonat povinnou návštěvu u matky. Nálada se mi tím nezlepšila. Že mám cestu do města, jsem jí neřekla, ale ona měla nějakou nadpřirozenou schopnost zjistit všechno, co jsem nechtěla, aby se dozvěděla. Kdybych se u ní nezastavila, měla bych to pořád na talíři. Další černý puntík do jejího seznamu mých nedostatků.

Neodpustila mi, že jsem se s Richardem rozvedla. To nedávalo smysl, když se vezme v úvahu, že se bez lítosti rozvedla s otcem, když mi bylo jedenáct. Penny a já jsme jednou přišly domů po noci strávené u sestřenice a zjistily jsme, že je otec pryč. Nebylo po něm ani vidu, ani slechu. Ani nám nezavolał. Máma nám jen oznámila, že mu řekla, aby odešel. Nikdo nám nesdělil na rovinu, že v tom byla jiná žena, ale všechno tomu nasvědčovalo.

O rok později se znovu oženil, a než umřel, viděla jsem ho jen párkrát. Naposledy asi před patnácti lety. Hodně se mi po něm stýskalo, ale stesk nakonec přešel jen v jakýsi zvuk v pozadí, který jsem ani nevnímala, neustále přítomný šum, který ale nebyl tak hlasitý, aby mě rozptyloval. Nahlas jsem ten šum slyšela na svatbě, když tam otec nebyl, aby mě vedl k oltáři, nebo když se mi narodily děti.

Když jsem přijela k domu své matky, zlehka jsem zaklepala na rám sítě proti hmyzu, ačkoli jsem mámu viděla stát v kuchyni. „Ahoj, mami.“ Vstoupila jsem a automaticky jsem si otřela boty o rohožku.

Měla na sobě nažehlený bílý tenisový úbor a hladké tmavé vlasy měla vzadu na krku sepjaté módní sponou. Pila ledový čaj, a když odložila sklenku na stůl, zacinkal v ní led.

„Sadie, jaké překvapení.“ Neučinila žádný pohyb, aby mě objala. Helene Harperová považovala tělesné projevy náklonnosti za vulgární.

„Právě jsem odvezla děti k Richardovi. Tak jsem si říkala, jestli bys se mnou nešla zítra na oběd nebo večeři nebo tak.“

„Měla jsi mi nejdřív zavolat. Zítra máme galavečer v muzeu. Jsem tam předsedkyní, pamatuješ?“

„To gala je už zítra?“ Uhladila jsem si neposlušný pramen tmavě hnědých vlasů. Lidé říkali, že jsem jí podobná, ale s výjimkou barvy vlasů jsem žádnou podobnost neshledávala.

„Nepředpokládala jsem, že by sis to pamatovala. Pamatuješ si leda věci, které jsou důležité pro tebe.“

První trefa, mami.

„Kdo je letos čestným hostem?“ Neodpustí mi, že jsem na galavečer zapomněla, ani když budu předstírat, že o něj mám enormní zájem. Tuhle hru už ale hrajeme hodně dlouho. Opřela jsem se o kuchyňskou linku.

„Nějaký historik,“ odfrkla pohrdavě, zavrhlá ho, pro ni neměl pražádnou hodnotu. „Bez Richardových styků máme špatné časy, nedokážeme najít nikoho zajímavého. Nehrb se, Sadie.“

Začala jsem narovnávat záda, ale pak jsem se v duchu vzbouřila a nevzpřímila se. „Mami, hraješ přece golf se starostovou ženou. Richard určitě není vaše jediná konexe.“

„To jsi za mnou přišla, jen abys na mě byla drzá?“ Napila se čaje a mně zcela záměrně nenabídla.

„Ne, samozřejmě že ne, promiň, je mi to líto.“ Ale nebylo a bylo to na mně vidět. „Takže máš závazky na celý víkend?“

„Ano. Leda že bys teď chtěla jet se mnou hrát tenis. Už nestihnou kardiocvičení.“ Musela odsunout tučnou zlatých náramků, které jí cinkaly na zápěstí, aby mezi nimi našla hodinky.

Nechala jsem si pro sebe poznámku, že kdyby shodila pár těch cingrlat, určitě by se jí zlepšil backhand.

„To ne. Tenis mi pořád ještě nejde. Co má dnes na programu Penny?“

„To se musíš zeptat jí.“

To je směšné, dvě dospělé ženy si nedokážou upřímně vyříkat, co si doopravdy myslí.

„Jak dlouho se na mě ještě budeš zlobit?“ vystřelila jsem. Sakra. Fontaineova netaktní příměstnost je asi nakažlivá.

Matka odložila sklenici tak prudce, až z ní vyšpláchl ledový čaj. „Co tím chceš říct?“

„Připadá mi, že se na mě ještě pořád zlobíš kvůli Richardovi.“

Matka si povzddechla, hluboce a dlouze. „Nezlobím se na tebe, Sadie. Jenom si prostě myslím, žeš ten rozvod uspěla. Richard udělal jednu chybu, a tys hned zahodila osm let manželství. A nejvíc tím budou trpět děti.“

Sevřel se mi žaludek a všemi směry se z něho rozlil nával horka. Srdce mi tlouklo, jako by na mě někdo mířil flintou. „Ty si myslíš, že to rozhodnutí bylo jednoduché? I ty ses rozvedla s tátou, protože tě podváděl, a Penny a já jsme to v pohodě přestály.“

Matka se začervenala. „Co se stalo mezi tvým otcem a mnou, to s tím nemá co dělat. Tvá situace je naprosto jiná.“

„V čem?“ dráždila jsem spícího medvěda. Doufám, že se nerozduří jako grizzly.

Matka si popotáhla lycrový tenisový top a uhladila si ho na těle. „Na tohle nemám čas, Sadie, jak už jsem říkala, přijdu pozdě na tenis.“

Popadla kabelku značky Coach a rozhlédla se, kde má klíče. Když jsem jí zas viděla do očí, leskly se v nich slzy, a já jsem málem ustoupila, jak mě to překvapilo. Nikdy jsem neviděla, že by měla matka tak blízko k pláči. To mě zbolelo. Najednou mi bylo devět, právě jsem jí přiznala, že jsem rozbila křišťálovou vázu, a z celého srdce jsem si přála zas ji nějak slepit dohromady.

„Nehodláš doopravdy zůstat u Dody celé léto, že ne? Každá novinka zastará, na váš rozvod se časem zapomene, uvidíš.“ Hlas se jí změnil, znězněl. I mě začaly v očích pálit slzy, aniž bych vlastně věděla proč.

„Nejspíš ano. Až se na něj zapomene, tak se vrátím.“ Smetla jsem imaginární drobky z neposkvrněné kuchyňské linky. „Ale teď si užíváme spoustu legrace na pláži.“

„Legrace?“ Ometla si zápěstí, jako by legrace byla obtížný hmyz, který musí odehnat. Moldánky zmizely. Možná jsem si slzy v jejích očích jen představovala. „No, přijdu pozdě na tenis.“

A audience byla u konce.

Dojet od matky k Penny mi trvalo jen pár minut. Žila s manželem v domě z béžových cihel, který vypadal přesně jako všechny ostatní domy z béžových cihel v jejich ulici. Vždycky jsem na rohu musela začít počítat schránky, abych zaparkovala před správným vchodem.

„Čau, Sadie! Chybělas mi! Pojď se podívat na mou novou kuchyň.“

Penny mě popadla za halenku a s upřímným smíchem mě vtáhla dovnitř. Můj vztah se sestrou byl přesně opačný než vztah s matkou. Otevřený, někdy až příliš. Po pravdě řečeno mi třeba o Jeffovi, svém manželovi, navykládala věci, při kterých by se musel červenat i sexuolog.

Penny nově potapetovala kuchyňskou linku, měla ji teď černobílou s doteky červeně. A kam oko dohlédlo, byly berušky. Plechovka na sušenky s beruškami, podsedáky s beruškami, koberečky s beruškami.

Začala jsem se potit. „Co to má proboha být?“

„Není to boží? Nudila jsem se tu bez tebe, tak jsem se dala do předělávání kuchyně.“

Ani jsem si nechtěla sundavat kabelku z ramene.

Penny to konečně došlo a rozesmála se: „Ó bože, úplně mi vypadla z hlavy ta tvá příhoda s beruškami. Ty se jich vlastně bojíš!“

„Nebojím se jich. Ale tehdy na jaře jsme měli berušek v garáži snad milion, pamatuješ?“ Otřásla jsem se, a než jsem se posadila na židli ke stolu, otočila jsem podsedák beruškou dolů.

„No nic. Dáš si víno nebo čaj nebo něco?“ A hned tahala skleničky z poličky.

„Jedu sem přímo od mámy.“

Chápavě se na mě podívala: „Takže víno.“

Nalila mi bílé, sobě ledový čaj a pak se také posadila.

„Ty si nedáš?“

Má mladší sestra pokrčila rameny. „Teď ne. Tak co, nezačínáš už v tom zapadákově šílet? Už tam aspoň postavili semafor?“

Upila jsem malý doušek vína, ale jen proto, že hodit ho do sebe všechno naráz mi přišlo nevкусné.

„Ano, loni. Uspořádali kvůli němu slavnostní průvod.“ Povyprávěla jsem sestře, jak se mi vede u Dody, a dokonce jsem se jí vyzpovídala z voyeurství, jak pozoruju Běžouna. Podobné vyprávění ji obvykle dost pobavilo, jenže dnes se chovala podivně, pohrávala si se sklenicí ledového čaje a vyhýbala se očnímu kontaktu. Nakonec jsem to nevydržela.

„Hele, co je to sakra s tebou? Normálně piješ víc než já, tak jak to, že si taky nedáš víno?“

Penny roztomile zrůžověla a rozhlédla se po kuchyni, jako by sem měli vtrhnout agenti CIA.

Ohlédla jsem se přes rameno v očekávání, že se u dveří krčí špióni tajné služby. Nebyl tam ani jeden.

„Jeff a já se snažíme o miminko,“ šeptala mi vzrušeně.

„Už bylo na čase!“ bouchla jsem do stolu, až jsem málem zvrhla svou skleničku. „Díky bohu. Paige a Jordan by už byli dávno v pubertě, kdybyste se rozhodovali ještě chvíli.“ Už roky jsem na sestru naléhala, aby se rozmnožili. Mé děti se těšily na bratrance a sestřenice, potřebovaly je. A já jsem chtěla, aby pochopila, jaká jedinečná radost je být rodičem, abych jí mohla vrátit všechny její upřímně míněné dobré rady, které mi léta dávala. Protože nikdo není způsobilější dávat rady novoroďičce než dvaadvacetiletá studentka, která vlastní děti nemá.

„Jeff je tak nadšenej! V jednom kuse vykládá, jak jeden jeho plavec doplave první a stane se kapitánem plaveckýho družstva v mém vejcovodu. Když jsem měla ovulaci, napsala jsem mu erotickou zprávu, aby se zasta-

vil doma a splnil svou manželskou povinnost. Dělá to dítě hrozně rád. Ale neříkej to mámě, jó?“

„Že píšeš manželovi erotické esemesky?“

„Né. Že se snažíme o miminko. Nepotřebuju, aby do mě furt ryla.“

„Ale kdyby to věděla, možná by mě přestala otravovat s Richardem.“

Penny na mě ukázala výhrůžně prstem: „Vážně, tohle na mě nikomu neprozrad, jo? Kdyby se to dověděla Jeffova rodina, dohnala by nás k šílenství, takže i on to chce držet v tajnosti.“

„Samozřejmě. Chápu to. Slibuju, že si tvé malé erotické tajemství nechám pro sebe.“

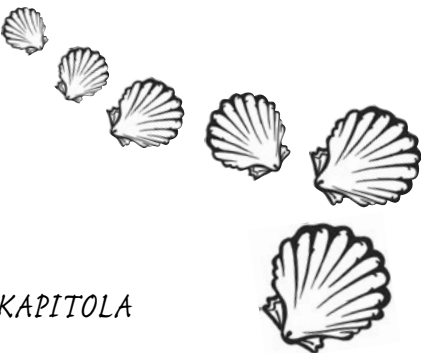
Penny už se zase usmívala a pozvedla svou sklenici k připitku. „Děkuju. V tom případě já na oplátku neřeknu mámě, že fantazíruješ o chlapovi, co kolem vás jogguje po pláži polonahej. Ujednáno?“

„Ujednáno.“

„Dobře. A protože máš děti na dva dny u Richarda, můžeš u mě zůstat a pomoci mi naplánovat dětskej pokoj.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Mám tu pořád ještě vlastní dům, vždyť víš. Musím taky zavolat pár přátelům, ale samozřejmě ti s tím pomůžu.“

Za poslední týdny se mi ani jeden ze sousedů neozval, a tak jsem měla co dohánět. Často jsme společenskou akci zosnovali bez předchozích plánů, když jsme všichni jen tak vylezli na zahradu – improvizovaná grilování, výlet do komunitního bazénu a podobně, takže nebylo zas až tak neobvyklé, že mi žádná ze sousedek nezavolala. Nicméně byla bych ráda, kdyby to některá udělala.

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Vidíš tuhle čajovou konvici?“ zeptala se Dody a mávala na mě čajníkem ze stoličky u kuchyňského ostrůvku. „Patřila členovi francouzského odporu během druhé světové války. Walter a já jsme ji koupili v jednom roztomilém krámku v Paříži.“

Shlédla jsem na ni ze svého bidýlka na vratkých štaflích. Ve skutečnosti to byla konvice, kterou jsem jí darovala k padesátým narozeninám. Koupila jsem ji na internetu, ale neměla jsem to srdce jí její historku vyvracet.

„Hezká,“ přikývla jsem.

„Že jo? Miluju věci, který maj příběh.“ Dody konvici láskyplně pohladila.

O každé památce ve svém domě dokázala Dody vyprávět nějaký příběh, přestože měl k pravdě hodně daleko. V naší rodině se ujal vtip, že Dody si pamatuje úplně všechno, ať už se to tak stalo, nebo ne.

„Děkuju, žes mi dovolila, abych se zacvičovala na tvé kuchyni,“ řekla jsem.

Byla jsem s dětmi zpátky v Bell Harboru a dnes jsem si vzala na paškál Dodyinu spížírnu. Jestli dokážu uspořádat tenhle sajrajt, jestli zvládnou tenhle díl reality show *Vyklizeno*, dokážu uklidit už úplně všechno.

Ještě pořád jsem si pohrávala s myšlenkou dělat pořá-

dek jako profesi. Trochu jsem brouzdala po internetu a narazila jsem na Národní asociaci profesionálních organizátorů. To sedí, že? Jsou natolik organizovaní, že mají svou organizaci, svou národní asociaci. Dokonce organizují i školení. Jedno se mělo konat za pár týdnů poblíž Bell Harboru. Dody prohlásila, že je to znamení z nebes. Já o tom nebyla až tak přesvědčená, dávalo mi to ale perfektní záminku vyklidit harampádí, které Dody nashromáždila za víc než třicet let.

Doted jsem našla jedenáct sklenic unikátně zbarveného domácího džemu, brambory, které už skoro zakořenily do polic, spoustu lněných semínek, drcených, mletých, lisovaných i celých, patnáctikilový pytel celozrnné hnědé rýže a plechovku sušenek, jejichž stáří by se dalo určit snad jedinečně radiokarbonovou metodou. Mezi tím vším byly ukryté vyschlé prstové barvičky, postříbřené borové šišky, bubínek podepsaný Eltonem Johnem a figurka Obamy s obří hlavou, tři panenky z ponožek a nespočet hracích kamenů z různých stolních her.

Něco jsem nahmátla na nejvyšší polici. „Proč jsou tu ta paví péra?“

„Opatrně!“ Dody vyskočila ze židle jak čertík z krabičky a zachránila je. „Ty mi dal jednou Jasper ke dni matek. Divila jsem se, kam zmizely.“ Půl vteřiny se na ně láskyplně dívala a pak je zapíchla k rostlině v květináči.

Vytáhla jsem dalšího pěšce. „Co se všemi těmi šachovými figurkami?“

„Jé, ty mi připomínaj, že neumím hrát šachy.“

„Přirozeně.“

Odklopila jsem víko z krabice od bot. „Fotografie.“

„Vážně? Ukaž!“

Podala jsem jí je.

Dody si vyhrnula příliš dlouhé rukávy dresu Red Wings a začala krabici probírat.

„Koukni, tady je Walter, jak jede na slonu v Indii. Nebo to bylo v zoo?“

Kýchla jsem, protože mě dráždil prach z léta nesmýčených polic, a koukla jsem se na obrázek. Určitě to nebyla fotka ze zoo v Bell Harboru. „Hádám, že je to z Indie.“

Dody přikývla. „Na tenhle vejlet jsem s ním nejela. Jasper byl ještě miminko. Tady je Fontaine v masce Mohawka. Jsem ráda, že mu ty barvy nezůstaly natrvalo. Ó bože, tady jsem s tvou matkou. Kdy to jen bylo?“ Přiložila si fotku na čelo, jako by si tím mohla osvěžit paměť. „Myslím, že to bylo ten den, kdy se mnou šel táta pro řidičák.“ Podívala se zas na fotku. „No jo! Vidíš, tady, držím ho radostně nad hlavou! Hned potom jsem nabourala jeho fordem do zdi garáže.“

„Tys nabourala tátovým autem do zdi?“

Dody zakoulela očima: „Ne schválně!“

Historky o lapáliích tety Dody byly tak vetkány do tradice naší rodiny, že se vžilo rčení „úplně jako Dody“, a sice pro někoho, kdo udělal něco naprosto mimo mísu a dost směšného.

„Měla jsem ten řidičák jen hodinu, pak mi ho táta sebral. Ale já jsem šťastná, že to udělal. Protože kdyby to neudělal, možná bych druhý den nemusela jít domů pěšky v dešti. A Walter by mi nenabídl, že mě svezé, a možná bych se s ním vůbec nepotkala.“

„Ty sis sedla k němu do auta, aniž bys ho znala?“ Hodila jsem další šachovou figurku na hromadu.

„Ó, já jsem dobře věděla, kdo to je! To von mě neznal.“

Chodili jsme do stejné školy, jenže von byl starší.“ Dody si povzdechla jako fanyнка nyjící před plakátem Elvise Presleyho. „Má drahá, byl moc hezkej. Všechny holky si to myslely.“

Vybavila jsem si strýčka Waltera s pihovatou holou hlavou, povoleným břichem a brýlemi na čtení se silnými obroučkami. Dody se tajemně usmívala jako Mona Lisa, očividně si ho pamatovala jinak.

„Chodili jsme se koupat nahatý, víš. Každý rok vo půlnoci na mý narozeniny. Walter tomu říkal „voslava za úplňku.“ Tváře jí romanticky zružověly.

Zavrtěla jsem v údivu hlavou. Představte si, prožila čtyřicet let s jediným mužem a doteď, když na něj pomyslela, zapýřila se. Pokud existuje pravá láska, tak je to tohle.

„Páni! Ta kuchyň vypadá báječně! Už se tu dá zase vařit.“

Jasper se nadšením úplně rozplýval a já díky jeho komplimentu málem zapoměla, že jsem špinavá, upocená a vyčerpaná po mamutím výkonu. Obrovský objem zbytečných kuchyňských potřeb, které se vyvalily z Dodyiny kuchyně, mě zaměstnal na dlouhé hodiny. Teď jsem ale byla hotová a Jasper měl pravdu. Kuchyň opravdu prokoukla, vypadala báječně a byla funkční a čistá.

Dokonce i mé děti pomáhaly, přestože se to neobešlo bez odmlouvání. Teď si Paige malovala a Jordan seděl na zemi a hrál si s nákladáčky.

„Kuk, Jaspere, mám na políčkách nálepky!“ usmála

se Dody ze dveří do spíže a zapózovala jako hosteska v televizní reklamě na nový kráječ.

Jasper si stoupl vedle ní a zpytavě naklonil hlavu. „Jak jsi udělala ty štítky?“

„Etiketovačkou,“ vysvětlila jsem mu.

„Ty máš vlastní etiketovačku?“

Dala jsem si ruce v bok. „Každý by ji měl mít.“

Dody vykročila ze spíže a Jasper se začal smát. „Musím připustit, že máš jisté potrhle schopnosti.“

„Děkuju ti. Co kdybys teď uvařil něco k večeři? Mám strašný hla-“

Má slova byla přehlušena zasvištěním, výkřikem a hrozivým *zaduněním*. Dody po cestě z kuchyně klopytla, vyletěla kupředu a udeřila hlavou o ostrou hranu stolu. Její tělo se zhroutilo s zuchnutím na podlahu.

„Dody!“

„Mami!“

Doběhli jsme k ní současně, zrovna když jí začala ze spánku prýštit krev. Udělalo se mi špatně. Nemůžu vidět krev. Jednou jsem se při holení trochu řízla a málem jsem volala záchranku.

„Ach,“ ozvala se mdle Dody a tiskla si ruku na ránu.

„Jsi v pořádku, teto Dody?“ zeptala se Paige. „Mami, my jsme si tu hráli a jí ujela noha na Jordanově nákladáku.“

Otočila jsem se a spatřila Jordana, jak drží v každé ruce půlku autíčka.

„Teta Dody mi lozšlápla nákladák.“ Ret se mu chvěl.

Dody teď krvácela víc a červená jí stékala po tváři. Zvedl se mi žaludek. Rychle jsem polkla.

„Paige, přines z kuchyně ručník. Honem!“

„Je mi dobře,“ pípala Dody slabě a klesla Jasperovi do náruče.

„Ukaž, já se podívám, mami.“ Odtáhl jí ruku a zašklebil se.

Tam, kde jí začínaly vlasy, zela rána dlouhá tak tři centimetry. Kůže se rozlézala. Prosím, řekněte mi, že to, co se řine ven, není *mozek*. Pokoj se se mnou zatočil, snažila jsem se ze všech sil zůstat na nohou. Bylo by hodně trapné, kdyby si Dody ublížila, ale nakonec bych to byla já, kdo by omdlel.

Paige mi podala ručník a já ho hodila Jasperovi. Ten ho přiložil Dody na hlavu.

„Přestaňte, vy dva, nedělejte si starosti,“ uklidňovala nás Dody. „Jen jsem se praštila do hlavy. Za chvíli mi přestane týct krev.“

„Je mi to tak líto, Dody! Je to má vina!“ mumlala jsem.

„Dej pokoj, samozřejmě že není. Tys do mě přece nestrčila.“ Zadívala se mým směrem. „Nebo jo?“

„Ne, ale neměla jsem nechat děti, aby tu všude pohazovaly hračky.“

Jordanovi se teď ret třepal ještě víc a z jednoho oka mu stékala slza. „Plomiň, teto Dody.“

Dody si ho přitáhla k sobě: „Ach, to je nesmysl, drahoušku. Byla to nehoda.“ Jasper jí nepřestával oťukávat čelo ručníkem. „Mami, myslím, že to potřebuje zašít. Rána je docela hluboká.“

Zašít? Udělalo se mi ještě hůř! Dody nás pozvala do svého domu, přijala nás jak marnotratné děti a jen kvůli tomu si rozrazila svou bláhovou hlavu.

„Pojď, jedeme na pohotovost.“ Jasper jí podal ruku a snažil se ji postavit, ona mu však odporovala.

„V žádném případě. Je pátek večer. Dneska hraju poker s děvčatama a musím vyhrát zpátky svých šest dolarů vod Anity Parkerové, takže do nějaký přeplněný čekárny mě nedostanete.“

„Nebud' tvrdohlavá,“ naléhal Jasper. „Už jsem se řízl tolikrát, že bezpečně poznám, kdy něco potřebuje zašít. Jedeme.“

Dody zavrtěla na protest hlavou a na koberec dopadla kapka krve.

Nemohla jsem se na to koukat. Byla bych příšerný upír.

„Ne, nejedeme,“ trvala na svém. „Ale jestli chceš, můžeš zavolat doktora Pullmana.“

Dr. Pullman bydlel pár domů odsud. Dody se s ním radila, když měl někdo z rodiny horečku, záhadnou vyrážku nebo si něco náhodou zastrčil do nosu.

„Jaké má číslo?“ zeptal se Jasper.

Dody začala plandat hlava, až jí spadla dozadu, a pohled teď měla zastřený. „Můj bože, podívej na ty pavučiny na stropě! Sadie, překvapuje mě, žeš je tam nechala.“

Jasper mě požádal: „Nezaběhla bys tam a nepřivedla bys ho? Nejspíš stejně skončíme na pohotovosti, ale může se jí na to aspoň předběžně podívat.“

Přikývla jsem a vyskočila na roztřesené nohy. Zaplat' pánbůh za doktora Pullmana, aspoň tomu na chvíli uniknu. Dody byla bílá jako duch a mně bylo čím dál víc na zvracení.

Běžela jsem po ulici a za pár minut už jsem stála před verandou doktora Pullmana obloženou drahými cihlami. Po každé straně širokých dřevěných dveří stál jeden velký keramický květináč, ale v kontrastu s krás-

ně upravenou zahradou byly rostliny v obou zvadlé, některé dokonce uschlé. Zazvonila jsem a přitom jsem si všimla, že mám na halence skvrny od krve. Doufala jsem, že si mě bude doktor Pullman pamatovat, strávila jsem tu párkrát letní prázdniny, a nebude si myslet, že jsem nějaký maniak, který se pokusil o sebevraždu. Uhladila jsem si pomačkané šortky, sundala gumičku z vlasů a rychle si znovu sepnula culík, jako by to mohlo něco změnit.

Přiloudala se šedá kočka s načechranou srstí a změřila si mě majestátním pohledem.

„Ahoj, čičinko.“

Pohrdavě si mě změřila, jak to umí jen kočky. Byla jsem pod její úroveň.

„Mrcho,“ zabrbála jsem ve snaze udržet si lidskou nadřazenost.

Jakmile jsem vypustila to slovo z úst a ono zůstalo viset ve vzduchu, dveře se otevřely a v nich nestál nikdo jiný než Běžoun!

Vykulila jsem oči. Mám podezření, že mi i spadla čelist. Musela jsem vypadat jako osmiletý skeptik, který přistihl Santa Clause, jak skládá dárky pod vánoční stromček. Páni, byl daleko hezčí, než se zdálo, když jsem na něj vrhala vilné pohledy z Dodyiny terasy. Byl o něco vyšší a vlasy neměl tak tmavé, jak jsem si myslela. Jen svaly, v těch jsem se nemýlila. Měl je všude.

Polilo mě horko, zrudly mi tváře a jen jsem tam beze slova stála.

Muž si mě zpytavě prohlížel, docela mile, dokud si nevšiml krvavých fleků na mé halence.

„Jste v pořádku? Můžu vám nějak pomoci?“

Začala jsem se hystericky hihňat. Nešlo to zastavit.